

Nr 205.

Av herrar **Olsson** i Blädinge och **Svensson** i Betingetorp, *angående åtgärder åsyftande att möjliggöra ett mera allmänt utnyttjande av den statliga jordbrukshjälpen.*

Inom allt vidare kretsar erkännes, att jordbruksnäringen befinner sig uti ett svårt nödläge, och det skall med tacksamhet erkännas, att statsmakterna också hava visat sig villiga att hjälpa genom vidtagande av åtgärder av skilda slag, avseende såväl att höja priserna som även möjliggöra större förbrukning av den inhemska livsmedelsproduktionen.

Det är emellertid icke avsikten att här vidröra *sättet* för statsmakternas stödaktion, ty därom råda som bekant mycket skilda meningar, och vad jag här vill framhålla gäller för såväl den ena som andra riktningen för den statliga hjälpen. Här avses att påvisa för de jordbrukets vänner och gynnare, som möjligen hysa den uppfattningen att de stödåtgärder för en lönande livsmedelsproduktion, som av regering och riksdag beslutats, komma alla landets jordbrukare tillgodo vid försäljning av sina produkter, att så ingalunda är förhållandet.

De lantbrukare, som äro bosatta på långt avstånd från de stora handelskvarnarna och som hittills haft något gagn av de minimipris och inmalningsbestämmelser som allt sedan förra sommaren varit gällande, torde vara lätt räknade. Nyttan av dessa bestämmelser kommer endast dem tillgodo som äro bosatta inom en viss lämplig räjong från kvarnarna för direkt leverans hos dessa. För övriga producenter äro spannmålsprisen och försäljningsmöjligheterna alltjämt desamma som om minimipris och inmalningstvång aldrig funnits till.

Orsaken till detta missförhållande är dels de höga fraktkostnaderna som på längre avstånd från avsättningsorten omöjliggöra försäljningen och dels å vissa orter brist på uppköpare av spannmål, en affärgren som upphört i och med att kvarnägarna så gott som uteslutande inrättade sig för förmalning av importerad brödsädesvara, för vilken det bedrevs en våldsamt propaganda. För den mindre jordbrukaren, som ej kan befrakta hel vagnlast, är nu rådande förhållande ödesdigert, och följden har blivit, att även den bästa brödsäden fått förmalas till kreatursfoder, en åtgärd som under krisåren ansågs i högsta grad straffbar och belades med höga böter.

Såsom vi här i största korthet sökt framhålla är det sålunda för måhända flertalet jordbrukare icke mycket bevänt med den s. k. jordbrukshjälpen, därest icke andra kompletterande åtgärder vidtagas, som göra det

möjligt att gagna även andra än dem som hava lyckan att vara bosatta inom de orter, där de stora affärskvarnarna slagit ned sina bopålar.

De åtgärder, som vi närmast syfta till, äro dels verksamma fraktnedsättningar för livsmedelsprodukter vid längre avstånd från avsättningsort, helst efter zontariffsystem, samt att å liknande ort och på lämpliga avstånd igångsättes spannmålsuppköp genom statens förmedling, eventuellt andra hjälpmedel, som vid en utredning kunna påvisas, icke att förskjuta.

I anledning av vad vi här anført tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning i här ovan angivna syfte, samt att det täcktes Kungl. Maj:t därefter, i den mån så befinnes möjligt, vidtaga sådana åtgärder, att den statliga jordbrukshjälpen må kunna mera allmänt tillgodogöras av landets jordbrukare.

Stockholm den 22 januari 1931.

P. M. Olsson.

Joh. G. Svensson.